

MOLNÁR ILLÉS

Az órák könyve

(RÉSZLET)

Az erdő mértani közepében fenyőtű forog
a kéreg alatt, fatörzsbe szorulva.
Akár egy óramutató, ami az ágak rojtjairól
csepegő gyanta zenéjére ketyeg.

Férfiak jönnek, nézik a fákat, szemükben
ott lüktet minden tűlevél
és fenyőgerenda. Garatukba csorog le,
gombóccá duzzad a gyanta.

Az érzékek zöreje zöldell, léptek ütemét
süppedti a szúrósan illatozó avarba
mérték utáni tájban. Felnyitja az eddig
tagolatlan időt, megnézi, benne mi lappang.

Férfiak szelik az erdőt, te is látod őket
járkálni, mint a fákat. Megállni, mint óratornyot,
a körkörös fenyvesek közepén. Elhordozni egyetlen
megmaradt, örökzöld írisz tűéles tekintetét.

Hegyes fenyőlevél jár a szemgödörben, belülről
gerenda. A bőr vékonya alól is átüt a zöld ragyogás,
így üti el azt a másik, a régi időt. És ha körbefordul
az óratoronyban, a fejben, belesajdul az erdő.

Az órák háza körkörösén épül,
felemás kezek, mint az óramutatók,
hordják egymásra az idők ívelt rétegeit.
Szememben gerendát forgat a szürkület.

*

A nap kitartott hanggal indul, lépte lassú.
Alulról, középről jön, négy irányba tart.
Az óralap négy égtáján négy arc néz széjjel.
Az első szemében konyhaszekrény, késekkel teli.

A második szájában kották és könyvlapok.
A harmadik torkából hosszas zongorahúrt
köhög föl. A negyedike nincsenek szavak.

Viseltes konyhakések között kövek lapulnak

a zsebben. A köszörűk zenéjét játszva,
csiszolódva várják ki a kétszínű reggelt.
Addigra szépen végigzongorázzák mind
a négy percmutatót. És dalra fakadnak:

*Ketyegő örvény vagy, láz.
Egyetlen pontba tartasz,
lefolyatva a keményfedeles,
ropogós kotta gerincén.*

*Fehér kőzapor képében hullasz
fekete zongorabillentyűkre.*

*Vigyél magaddal a mélybe
engem és minden előjegyzést,
és a cím pirosából az összes
zöngétlen mássalhangzót.*